

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 18

15. September 1909

58. Årgang

Tiende.

Af Geo H. Brimhall, Præsident over Brigham Young Universitet, Provo, Utah.

Dens historiske og dens teologiske Sider — dens timelige Belsignelser — dens aandelige Belsignelser — Straffen for ikke at overholde den — dens Indflydelse paa Samfundet — dens sjælelige Indflydelse.

Tiende er ældre end Israel. Den praktiseredes af Abraham, som gav Tiende til Melchisedek. Jakobs første Løfte, efter at han havde forladt sin Faders Hus, var, at han ved Bethuel lovede: „Da skal denne Sten, som jeg haver oprejst til et Kjendemærke, være et Guds Hus; og jeg vil visselegten fortrende til Dig Alt det, Du giver mig.“ (1 Mos. 28, 22.) Tiende som Lov og Ordinance var kjendt, praktiseret, men ogsaa forsømt af gamle Israel. Gjennem Profeten Malachias revsede Herren Folket, naar de forsømte at betale deres Tiende. Jesus selv erkendte Gyldigheden af Tiendedoven iblandt Jøderne og befalede dens Overholdelse, naar han siger: „Bee eder, I Skriftekloge og Fariseer, I Øjenstalke! at I tiende af Mynte og Dild og Kommen, og efterlade de Ting, som svarere ere i Loven, Dom og Barmhjertighed og Tro. Disse Ting burde man gjøre, og ikke forsømme de andre.“ (Matth. 23, 23.) Tiendedoven kjendtes iblandt Nephiterne, og Tiende er en nødvendig Del af kristen Civilisation.

Tiende er en Lov fra Gud til Menneskene med Løfte om Belønning for dens Overholdelse, men Straf for dens Forkastelse. Gud sagde til gamle Israel ved Profeten Malachias: „Fører al Tiende til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus.“ (Mal. 3, 10.) Paulus

sagde til Hebræerne: „Nu have vel de af Levi Børn, som annanumiede Præstedømmet, Besaling at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, alligevel disse ere udkomne af Abrahams Lænd.“ (Heb. 7, 5.) Følgende er en Åabenbaring, given til Profeten Joseph Smith, angaaende Tiende:

„Sandelig, saa siger Herren, jeg fordrer, at al deres overflødige Ejendom skal overlevers i Hænderne paa min Kirkes Bisrop i Zion,

Før mit Huses Opbyggelse, for Zions Grundlæggelse, for Præstedømmet, og før at betale min Kirkes Præsidentstabs Gjæld;

Og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiendedehelse.

Og dersor skulle disse, som saaledes have hørt deres Tiende, betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster; og denne Lov skal bestaa for dem evindelig, for mit hellige Præstedømme, siger Herren.

Sandelig siger jeg eder, det skal ske, at Alle, som samle sig til Zions Land, skulle høje i Tiende deres overflødige Ejendom samt holde denne Lov, ellers skulle de ikke befndes værdige til at forblive blandt eder.

Og jeg siger eder, om J. mit Folk, ikke iagttagte denne Lov og holde den hellig og formedelst denne Lov helliggjøre Zions Land for mig, saa at mine Skifte og mine Rette maa holdes derpaa, at det kan være saare helligt, ser, sandelig siger jeg eder, det skal ikke være et Zions Land for eder;

Og dette skal være et Eksempel paa alle Zions Stave. Saal ske det, Amen.“ (Papt. Bog 119. Kap.)

Ordene „fordrer“ og „skal“ i foranstaende Åabenbaring lade ingen Tvivl tilbage om, at det er en Besaling. Dersom Tiendedoven var en frivillig Sag efter eget Valg og Skøn, vilde der være anvendt andre Udtryk. Ved Tiende menes der først af Alt de Helliges „overflødige“ Ejendom og dernæst en Tiendededel af deres Indtægt; der er ikke Blads for Tvivl eller Misforstaelse paa disse Punkter. Besalingen taler ikke om nogen Tiende, der er mindre end en Tiendel hverken i Kvantitet eller Kvalitet. Angaaende nærmere Forklaring over, hvad en Tiendededel af Ens Indtægt betyder, ville vi henvise til Herrens levende Orakler, og disse sige, at det betyder en virkelig Tiendededel af vore Indkomster; en Del af en Tiendededel bliver kun en Del af deres rette Tiende.

Ved at adlyde Tiendedoven blive vi Herrens Medinteressenter. Det er vel ogsaa Sandhed, at „hvo, som giver den Fattige, laaner Herren,“ men det at betale Tiende er at indsætte hos ham. Jakobs Løste var en ligefrem Forretningskontrakt med Gud. Var det ikke en af Aarsagerne til hans Forretningsheld? Er ikke Herrens Opfordring til det gamle Israel om at forsøge at adlyde Tiendedoven som et Forretningsforslag, der er ligesaa anvendeligt paa os som et Folk? Profeten Malachias’ Ord vare af saa stor Bethydning, at Jesus gjentog dem hos Nephiterne og paastod, at det var hans Faders Ord, medens han paa samme Tid besalede, at de skulde nedskrives blandt dem, og hvorefter han lærte dem til Folket:

„Fører al Tiende til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit

Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Bebaoth; om jeg ikke skal aabne eder Himmelens Sluser, og udgylde eder Besignelse, indtil I ikke have nok at tage udi."

"Og jeg vil skjælde og straffe Ederen for eders Skyld, at den ikke skal fordærve eder Frugten paa Landet; og Vintræt skal ikke være eder ufrugtbart paa Marken, sagde den Herre Bebaoth." (Mal. 3, 10. og 11., ogsaa Morm. Bog, 3. Nephit. 24, 10. og 11.)

Uden at dvæle længer ved de timelige Besignelser, som ikke ere de største, saa finde vi tillige, at Opfyldelse af Tiendedoven er den bedste Assuranceforsikring mod den værste Sild. Herren erklærer til Profeten Joseph: „Ser, nu hedder det i Dag (indtil Menneskens Søn kommer), og sandelig, dette er en Offerdag og en Tiendedag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes (ved hans Tilkommen)“ (Pagt. Bog 64, 23). Denne Opbrændelse maa blive virkelig eller figurlig eller begge Dele. Herren sagde til Israel ved Profeten Malachias: „Og alle Hedningerne skulle prisere eder salige; thi I, I skulle være et behageligt Land, sagde den Herre Bebaoth.“

Tempelordinancerne ere tilgjængelige for den, der betaler sin Tiende, dersom han iøvrigt er værdig til Guds Huses Besignelser. Medens Esterlevelsen af hver enkelt Lov i Evangeliet forøger Kraften til at efterleve dem alle, saa vil dog Esterlevelsen og Overholdelsen af en enkelt ikke sikre Nogen fuld Salighed. Ærlig Tiendebetaling stiller den almindelige Dagarbejder lige med den rige Fabrikant i Herrens Bøger: Hver af dem har opfyldt Loven; Ingen af dem har gjort mere. Medens Tiendebetaling alene ikke er nok til at holde en Mand i Kirken, kan han dog ikke uden den beholde sin Stilling deri.

De, som forsømme at betale Tiende, sættes af Herren paa Listen blandt Røvere. Gud spørger Israel ved Profeten Malachias: „Mon et Menneske skal berøve Gud? men I berøve mig, og sagde: hvormed berøvede vi Dig? med Tienden og Opløftelsen.“ Burde vi ikke leve saa, at i al vor Omgjængelse hverken Gud eller Mennesker kunne sige, at vi røvede det, som vi besidde, fra Andre? Herren siger til Joseph Smith: „Men dersom de besmitte deres Arv, skulle de nedstyrtes; thi jeg vil ikke skaane dem, dersom de besmitte deres Arv. Vi tale om uren Binding og Penge; er ikke en Arvelod, af hvilken Tiende ikke er betalt til Herren, ogsaa uren eller mangelsuld? Lad en Sandhedsgransker være aldrig saa ørlig i sit Ønske om at komme i Kirken, men dersom han vægrer sig ved at adlyde Tiendedoven, da hindrer han sig selv Adgang dertil. Herren erklærer, at Saadannes Navne ikke skulle findes paa hans Kirkes Bøger, idet der siges: Det er modsat Guds Vilje og Besaling, at Saadanne skulle have deres Navne indskrevne blandt Guds Folk, som ikke modtage deres Arvedel ved at hellige deres Ejendele ifølge Guds Lov, som han har givet, paa det at han maa kunne oppebære Tiende

fra sit Folk, at de kunne beredes til at undgaa Hævnens og Opbrændelsens Dag." (Pagt. Bog. 85, 3.) Templets Dør er lukket for dem, som ikke betale Tiende, og Priviliegiet af hellige Handlinger deri er dem forholdt. Med hvilken Ret kan Nogen gjøre Fordring paa at anbetroes de højeste aandelige Belsignelser, naar han ikke er ørlig og opriktig i timelige Ting? Hvorledes kan en Mand gjøre Fordring paa Templets Belsignelser, naar han selv nægter at hjælpe til at bygge og vedligeholde det.

Er ikke ogsaa en Ikke-Tiendebetaler uværdig til at deltage i det hellige Sakramente? „Hvo som øder og drinker uværdig, øder og drinker Fordommelse til sin Sjæl." At være uværdig i denne Henseende er at være sig selv bevidst, at man ikke er i fuld Harmoni med Sakramentbønnen, som opsendes, og dersor heller ikke i Liv og Opsørsel kan siges at være en sand Repræsentant for en Jesu Discipel. Hvorledes kan et Individ i Kirken, som ikke er villig til at betale Herren sin Tiende, deltage af Brødet, i hvilken Handling han vidner for Gud og Mennesker, at han er villig til at holde Jesu Besalinger? Det hellige Løfte, vi gjøre ved denne Lejlighed, findes i Bønnen, der lyder saaledes:

O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Brod for alle deres Sjæle, som nyde deraf, at de maa øde det til Ihukommelse om din Søns Legeme og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paataage dem din Søns Navn, og bestandig erindre ham, og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Land altid maa være hos dem. Amen.

Hvor meget er en Ikke-Tiendebetaler værdig til at deltage af Bandet i Sakramentet, da han ved at gjøre saa vidner for Gud i sine Østendes Nærvoerelse, at han altid vil erindre vor Herre Jesum Kristum? Bønnen for Bandet lyder saaledes:

O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Band for alle deres Sjæle, som drinke deraf, at de maa gjøre det til Ihukommelse om din Søns Blod, der blev udgydt for dem, paa det de maa vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukomme ham, saa at de maa have hans Land hos dem. Amen.

Naar vi forsømme Tienden, gjøre vi os da ikke skyldige i en farlig Forglemmelse af Herren? En Person, som vedblivende forsømmer at betale sin Tiende, ender sikkert i Apostasi. Herren har selv sagt, at hver den, som ikke overholder Tiendeloven, skal findes uværdig til at forblive iblandt hans Hellige. Hvo vover da at gjøre Gud til en Løgner? En formel Udelukkelse for Forsommelse af Tiende vil maa ske aldrig finde Sted. Et Individ, der gjør sig skyldig i en saadan Forsommelse, vil vel ikke affsjøres, men han vil do aandelig bort fra Kirken. De almindelige Skridt til Grasald ere i Almindelighed følgende: 1. Formindskelse i Tiendebetalingen. 2. Undskyldninger, der ikke tilfredsstille Sjælen. 3.

Fuldstændig Forsommelse af Tiendeloven. 4. Kritik angaaende Tiendens Anvendelse. 5. Sløvhed i andre Pligter. 6. Almindelig Ligegyldighed vedrørende Kirkens Interesser. 7. En bestemt Modstand mod Herrens Verk. Enhver vil maaesse ikke følge netop denne Orden i sin Tilbagegang, men hans Forfald er sikret, og Enden er vis. Herren har sagt det, og Historien har bekræftet det paa Individer og Folk.

Tiendelovens Indflydelse paa Samfundet viser sig at være den mest naturlige og ligelige Fordeling for offentlig Understøttelse. Bag denne staar det Princip, som Frelseren indførte: „Af ham, hvem Meget er givet, skal ogsaa Meget kræves.“ Tiende er en Indkomstskat, indført ved guddommelig Befaling og betalt som frivilligt Offer. Inkassationen er fri fra al anden Tvang end den, som et Individs Intelligens og Samvittighed medfører. Det, at give af vor Overslod, naar vi indgaa i Kirken, er af den højeste Samfundsværdi. Det er en Slags finansiel Fødsel. Vi komme alle ind i Verden som Lige. Vi komme ind i Kirken ved Daab med lige aandelige Privilegier, hver især med det Nødvendige, men ingen med Overslod. Vi blive Alle underkastede Tiendeloven og gjøres alle lige i Herrens finansielle Sfære. Det var uden Tvivl det, som Jesus ønskede at lære den unge, rige Mand, der roste sig selv af sin moralske Rigdom og af, at han havde holdt alle Budene fra sin Ungdom. Men da Mesteren benyttede den finanzielle Maalestok overfor ham: at bringe ham ned til det, han behøvede, da modsatte denne Sandhedens og det evige Livs Aspirant sig at fødes finansielt ind til det Liv. Hans Overslod var hans Ejemand, og „han gif bedrøvet bort“. Sammenlign Forfjellen mellem en Mands Fornødenheder og hans Bejærligheder.

Tiende er en fuldkommen finansiel Lov. For den, som tror derpaa, er den en Æresgjeld, den højeste sociale og individuelle Æresgjeld. Æresgjeld maa betales forud for al anden Gjeld. Ugaranterede Kreditorer have først Krav paa Opmærksomhed. Panteobligationer ere beskyttede ved materielle Garantier, men for Æresgjeld er det Vedkommende selv, der indestaar. Som Regel kan det siges, at Mind i Kirken, der ikke ville betale deres Tiende, heller ikke ville betale deres øvrige Gjeld. En ærlig Tiendebetaler har sit Samfunds Tillid. „Falsk mod Mand, falsk mod Gud“, er et sandt Ordsprog, men ikke mindre sandt er det, som figer: „Trofast mod Gud, trofast mod Mennesker.“

Jeg kom en Gang i Samtale med en Ikke-Mormon, en Gentleman, Ejer af store Rigdomme. Han spurgte mig angaaende Muligheden af at faa en vis „Mormon“-Forretningsmand af mit Bekjendtskab til at modtage 30,000 Dollars i hans Forretning. Jeg oplyste ham om, at nævnte Herrre kun forvaltede sine egne Penge; dog vilde jeg forespørge hos ham. „Men hvorfor har De en saa ubegrænset Tillid til den Mand?“ spurgte jeg. „Jo,“ var hans Svar, „han er en ærlig Mand. Jeg veed,

han betaler sin Tiende. En Mand, der er finansiell ørlig mod sin Gud, som han ikke har set, vil altid være det samme mod sin Broder, som han har set. Men der er heller ingen Twivl angaaende hans finansielle Øygtighed; thi han har jo arbejdet sig selv op." „Ja," sagde jeg, „det har han ved Herrens Hjælp."

En anden Gang havde jeg Lejlighed til at diskutere „Mormon“-Finanser med en Bankier, som ikke tilhører vor Kirke, og i Samtalens Løb sagde han: „Min Erfaring er, at naar en Mand iblandt eders Folk er en trofast Tiendebetaler, kan man trygt laane ham Penge.“

En Skatteopkræver meddelte mig, at han havde erfaret, at en ørlig Tiendebetaler altid opgav sine Ejendele korrekt og betalte sine Skatter uden at klage.

Tiende hindrer Egennytten hos Giveren og beskytter Modtageren fra Ydmighelse.

„Hvor meget Tiende har Du betalt dette Aar?“ spurgte en Banstro sin Mormon-Nabo. „200 Dollars,“ var Svaret.

„Du er en Taabe,“ sagde Skeptikeren. „Jeg vil saa mere Ros og hederlig Omtale ved at omdele en flagtet Øre og nogle Tønder Kul blandt de Fattige til Jul, end Du vil saa for hele den Sum, Du har betalt til Kirken.“

Lad os nu undersøge og overveje disse to Individers Indflydelse i Samfundet. Den, som betaler, hvad han tror at være en Obligation af guddommelig Oprindelse for det offentlige Gode, og Modtageren af disse Gaver veed ogsaa, at det er et System, som Herren har planlagt. Han er blevet hjulpet og er taknemlig baade for Systemet og dets Skaber. Han har ikke Forpligtelse oversor noget Individ. Menneskeros er udenfor Spørgsmaalet. Den Anden derimod har ydet sin Hjælp af Forsængelighed og Vergjerrighed, og derved sætter han Modtageren i Taknemligheds-gjeld. Personlig Ære og Pris er uundgaaeligt; men Taknemlighed for Systemet er umulig, Individer, som paatage sig at omdele deres egen Tiende, ere enten mistænksomme oversor Guds Ugenter, eller ogsaa ere de overdrevent begjærlige efter at saa Ros og Omtale for Godgjørenhed.

Tiendelovens Overholdelse eller dens Forsommelse kan ikke undgaa at øve Indflydelse paa den største af alle Samfundsformer, Familien. Hvorledes ville ifølge Loven om medfødte eller nedarvede Tilbøjeligheder Følgerne blive hos Afkommet af saadanne Forældre, som ere sig selv bevidste, at de aldrig have handlet ørligt mod deres Gud? Og paa den anden Side: Hvilke Resultater kunne Forældre, som altid have været ørlige og oprigtige mod deres himmelske Fader, forvente at se udviklede i deres Afkom?

Tiendelovens sjælelige Indflydelse er ogsaa af vid Betydning, fordi den, der antager Loven, selv erkjender Forpligtelsen. Den er en af de mest paalidelige Garantier imod Begjærlighed. Den fritager en Person

fra at være Slave af sine Omgivelser. Tiendebetaleren er Herre over sit Gods, medens Godset intet Herredømme har over ham. Tiende er ogsaa en Kilde til Opmuntring derved, at ethvert Individ føler sin individuelle finansielle Ligeværdi overfor sin Gud. Den er ogsaa et System, som udvikler Belgjørenhed uden dermed følgende forfængelig Ros og Hæder.

Den vedvarende Pligtfølelse af at betale Tiende fremavler Fede og Følelser af Aktivitet og Flid, der give Karakterstyrke og ædel Udholdenhed i det Gode i vort eget Selv. Tienden er ogsaa en progressiv Handling, der udkræver en levende og tiltagende Tro. Det er en stadig Øvelse af Trofasthed i det Guddommelige indeni os med det Guddommelige udenom os. Det prøver og øver vor Dygtighed i at staa uroffelig paa Grens Post med alle Lejligheder til at forlade den. Det udvikler et individuelt Kjendskab til Gud og fremavler et Slags Kammeratskab med det Guddommelige, der øger en finansiel Tillid og en nødvendig ideal Følelse af Ro og Tilsfredshed, ikke Inaktivitet, men sand Energi. I den trofaste Tiendebetalers Lexikon findes ikke Ordet Harrighed. Hans Selvtillid er saaledes styrket ved hans Tillid til Herren, at hans aandelige, intellektuelle og finansielle Synsmaade tiltvinger sig Tillid og frembringer Midler. Gjennem Døren, som fører til Guds Riges Vel-færd, findes den eneste Vej til evindelig Besiddelse og Forøgelse. Kundskab, indbunden ved at handle, er mere værd end Kundskab, erhvervet paa anden Maade. Det er prøvet Sandhed; det er Lys saavel som Barne. Tiendeprincippet kan kun delvis rummes i Ordet; den fulde Kundskab erhverves alene ved at udøve og overholde det.

Lovenes Lov fra en Sidste-Dages Helligs Synspunkt er fremhæft af Profeten Joseph Smith som følger: „Der blev en Lov uigjenkaldelig fastsat i Himmelten, før denne Jordes Grundvold blev lagt, isølge hvilken alle Belsignelser ere forjættede; og naar vi erholde nogen som helst Belsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed mod denne Lov, isølge hvilken Belsignelsen blev forjættet.“

Nu, vi ønske Belsignelser. Vi ønske, at Landet vedblivende skal være et Zion for os. Vi ønske selv at være et Zion, de Rene af Hjertet. Vi ønske at udgøre et overordnet Samfund. Vi ønske ved vort Liv og Opførelsel at vise, at Evangeliet er en Plan, lagt af Gud, hvorved Mennesket kan naa den højeste Tilsfredshed og Fryd. Vi ønske Arveloder med ren Titel dertil. Vi ønske at vedligeholde et Skolesystem, der vil sætte os øverst i Verdommens Rækker som et Folk. Vi ønske at være Staden paa Bjerget og Lyset paa Stagen, at Mennesker, som se vort gode Arbejde, maaære vor himmelske Fader. Vi ønske at skabe Historie, som vil blive en sublim Inspiration for vores Efterkommere.

Tiende er den Lov, hvorfra disse Belsignelser afhænger.

Onsdag den 15. September 1909.

Henry D. Poulsen,

der den 4. August afløste Aeldste N. P. Nielsen jun. som Missionssekretær, blev født i Richfield, Utah, den 31. Juli 1881; hans Forældre vare Poul Poulsen og Oleana, født Olsen. Allerede fra Barn-

dommen viste han Interesse for Religionen, og ved 12 Aars Alderen ordineredes han til Diacon; ved Flid og Punktligthed i sine Pligter gjorde han sig fortjent til Forsuemmelse i de forskellige Grader af det aaroniske Præstedømme, indtil han 4 Aar senere ordineredes til Aeldste og beskikkedes til Duo-rumets Sekretær. Han har nydt en god Skoleuddannelse i Richfields Højskole og blev senere en fremragende Graduent fra Brigham Young Universitet i Provo. Han virkede som Lærer i Countiets offentlige Skoler i 2 Aar, men tog derefter sat paa Bankarbejde, med hvilket han var bestjæltiget, da han modtog kaldelse fra Kirkens Første Præsidentskab til at udhøre en Mission til Skandinavien. I Lydighed mod dette kald forlod han Salt Lake City den 24. Juli 1907

Henry Poulsen

og ankom til København den 12. August. Han beskikkedes her til at virke i Kristiania Konference, Norge, som er hans Moders Fødeeland. De første 4 Maaneder arbejdede han i Larvik og Skien, hvorefter han forflyttedes til Kristiania og beskikkedes til Konferencens Sekretær den 17. Marts 1908, hvilken Post han beklædte, indtil han overtog sin nuværende Stilling. Broder Poulsen er et værdigt Eksempel for unge Mænd; han er et Eksempel paa, hvad Besignelsen ved et rent Liv og Flid i Studier og Punktlighed og Paalidelighed i Pligters Udbølelse lede til. Som Kontormand er han dygtig; som en Aeldste er han virksom og nidsjær i sit Arbejde med høje og ødle Motiver, der gjør ham respekteret og afholdt af sine Omgivelser, og som Missionær er han et Ideal.

Denne gamle, hæderlige, trofaste Herrens Ejener afgif aldeles uventet ved Døden i sit Hjem, 19. Ward i Salt Lake City, Mandag Morgen den 9. August. Han overværede som sædvanlig Eftermiddagsmødet i Tabernaklet og begav sig derefter hjem. Kort efter følte han Smerte omkring Hjertet og i Armene, dog uden at han selv eller hans Omgivelser foruroligedes derved. Natten henrandt, og om Morgenens bad han om en Drif Vand, hvorefter han paany gik til Ko for ikke mere at vaagne. Den udødelige Land havde forladt den jordiske Hytte, og Broder Winberg var ikke længere til Huse blandt „Dødelige i Dødelighedens Land“. Begravelsen fandt Sted Fredag den 13. August fra 19. Wards Forsamlingshus under Forsede af Bisshop Osborne Widthoe. Kisten var aldeles begravet under Blomster og Grønt, og hans følgende Familie og Nærpaarørende sammen med sympatetiske og taknemlige Venner bivaanede en Sørgehøjtidelighed, hvor varme Hjerter i Sang og Tale osrede deres sidste og værdige Tribut til en kjærlig Fader, en trofast Broder og en usvigelig Ven. Fulgt af en stor Skare bragtes de jordiske Levninger til Kirkegaarden, hvor de under impressive Ceremonier overloddes til Moder Jord, hvorfra de vare komne.

Broder Winbergs Liv har altid været virksomt. Hans Bon var stadig med Bismandens Ord: „Lad Forfængelighed og Løgn være langt fra mig; giv mig ikke Armod eller Rigdom, men tildel mig mit beskifte Brød.“ Han blev heller ikke her i Livet rig paa Verdens Gods, men var altid villig og rede til at lægge sit „Alt“ paa Altteret for at fremhjælpe Sandhedens Sag. Han blev født i Universitetsstaden Lund i Sverige den 13. Februar 1830 og forenede sig med Kirken ved Daab den 18. Februar 1851. Daabshandlingen udførtes i Øresund ved Sjælland af Eldste John E. Forsgren, og han begyndte strax sin Virksomhed som Missionær. Efter at have boet en Del Aar i Utah udførte han fra 1862—65 en anden Mission i Skandinavien, og i 1867 beskiftedes han til at præsidere over de skandinaviske Møder i Salt Lake City, en Plads, han beholdt i mange Aar. I 1876 paabegyndte han Udgivelsen af det dansk-norske Ugeblad „Bikuben“ for at give de skandinaviske Hellige et Organ, hvori de kunde tale deres egen Sag, en Mission, som Bladet stadig indtil i Dag trolig har søgt at udføre.

I en Række af Aar var han Medlem af Højraadet i Salt Lake Stav af Zion og blev for nogle Aar siden ordineret til Patriark. Han har ved sit rolige, uegennytte Liv rejst sig et Minde, der vil hædres her og belønnes hisset. Det ødle Metal, af hvilket han var dannet, blev end renere og mere skinnende, eftersom Tidens Poleerstaal bearbejdede dets Overflade. Hans livslange Ven, C. C. A. Christensens Ord om ham passer fortræffeligt, naar han siger:

„Han, som en trofast Sjælehyrde,
Taalmodig var sit Kors og Byrde
I Livet til sin sidste Stund;
Og om end her han syntes ringe,
Saa kan han dog sin Herre bringe
Med Glæde Renter af sit Gund.“

Søndagskolornes Program for Oktober 1909.

1. Klasse.

28. Læktie: Profeten Elias fødes af Ravnene. (1 Kong. 17. Kap.)
 29. Læktie: „Ser til Himmelens Fugle.“ (Matth. 6. Kap.)
 30. Læktie: Hvordan vi ere forsørgede i vore Dage.
-

2. Klasse.

28. Læktie: Jesus forraades og gribes. (Matth. 26, 47—56.)
Lær 52. Vers udenad og forklar dets Moral.
 29. Læktie: Jesus forhøres af Pilatus. (Matth. 27, 11—30.).
Lær. 24. Vers udenad og forklar dets Moral.
 30. Læktie: Korsfæstelsen. (Matth. 27, 31—50.)
-

3. Klasse.

28. Læktie: Folkeopløb og Arrest. (Ap. Gj. 21, 27—40.)
 29. Læktie: Sammensværgelse mod Paulus. (Ap. Gj. 23. Kap.)
 30. Læktie: Forhøres af Felix. (Ap. Gj. 24. Kap.)
-

4. Klasse.

28. Læktie: Den hellige Nadvere. Indstiftet af Frelseren. (Matth. 26, 27—29; Mark. 14, 22—25; Luk. 22, 17—20.)
Til Minde om Frelserens Lidelse og Død. (Luk. 22, 19—20.)
Maa ikke nydes uværdig. (1 Kor. 27 og 31.)
Sakramentmøder. (Ap. Gj. 2, 46; 20, 7.)
29. Læktie: Bisdomsordet. Et Princip med Ørste om Belsignelse. (2 Mos. 12, 21—29; Pagt. Bog 76, 5—10; 89, 3 og 18—21.)
Advarsel mod ondskabsfulde Menneskers Planer. (Pagt. Bog 89, 4.)

Stærke Drifte stadelige. (Ordspr. 20, 1; 23, 29—32; Ef. 5, 11
12; 28, 7. Pagt. Bog 27, 3—4; 89, 5—7.)

Tobak ikke for Mennesket. (Pagt. Bog 89, 8.)

Jordens Frugt er nyttig. (Pagt. Bog 59, 17—20; 89, 9—17.)

30. Lektie: Tiende. Abraham betalte Tiende. (1 Mos. 14, 18—20;
Hebr. 7, 2—9.)

Jakob betalte Tiende. (1 Mos. 28, 20—22.)

Tiende, en Besaling ved Moses. (3 Mos. 27, 30—33. 4 Mos.
18, 20—32. 5 Mos. 14, 28—29; 26, 12—13.)

Tiendeloven anvendt blandt Israel. (2 Køn. 31, 4—13; Nehem.
10, 37—38; Mal. 3, 8—12.)

Loven godkjendt af Frelseren. (Matth. 23, 23. Luk. 11, 42; 18, 12.)

De Sidste-Dages Hellige skal betale Tiende. (Pagt. Bog 64, 23;
85, 3—5; 119, 1—7.)

Blessignelser for at betale Tiende. (Mal. 3, 10—12. Pagt. Bog
64, 23; 85, 3.)

Efteraarskonferencerne

ville blive afholdte som følger:

København Lørdag og Søndag den 25. og 26. September.

Aarhus Lørdag og Søndag den 2. og 3. Oktober.

Aalborg Lørdag og Søndag den 9. og 11. Oktober.

Kristiania Lørdag og Søndag den 16. og 17. Oktober.

Trondhjem Lørdag og Søndag den 23. og 24. Oktober.

Bergen Lørdag og Søndag den 30. og 31. Oktober.

Det første Møde afholdes Lørdag Aften, de øvrige Møder Søndag
Formiddag Kl. 10, Eftermiddag Kl. 2 og Aften Kl. 7.

Mødet Søndag Formiddag bliver overladt Søndagsstolerne.

Mandag Formiddag afholdes Præstedømsmøde og om Aftenen Nad-
versmøde.

Tirsdag Aften ville Kvindelige Hjælpeforeninger holde Møde.

Fra Søndagsstolerne udbedes en fuldstændig Rapport over Virksom-
heden fra sidste Konference, og fra de Kvindelige Hjælpeforeninger ud-
bedes Rapport for det forløbne Åar med Angivelse af Antallet paa
Funktionærer og Medlemmer, hvor mange Møder der ere afholdte samit
den finansielle Forsatning og Udsigterne for Fremtiden.

Missionsnøjheder.

Ankomst. Den 8. September ankom Eldsterne George William Thu-
lin fra Salt Lake City og Andrew Larsen fra Sterling Canada for at
virke i den skandinaviske Mission.

Beskrivelse. **Eldste George William Thulin** er beskiftet til at arbejde i Bergens Konference og **Eldste Andrew Larsen** til at arbejde i Københavns Konference. **Eldste John Christoffersen** blev den 4. August beskiftet til at afløse **Eldste Andrew R. Andersen** som Præsident over Aarhus Konference.

Afsløsning. Jørgen Madsen er hæderligt løst fra sin Virksomhed i Københavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Hjemkommen. Missionspræs. Andrew Jensen ankom til København Mandag den 6. ds. efter at have besøgt flere af Europas seværdige Steder. Efter at have taget Afsked med sin Familie i Dieppe, Frankrig, hvorfra de toge til London, vendte han tilbage til Danmark og tog direkte til Aarhus, hvor han efterhånden Forretninger vedrørende Missionen. Overalt, hvor han kom hen, fandt han vore **Eldsterne** flittige og højlig interesserede i deres Arbejder; store Mængder af Skrifter og Bøger uddeles allevegne, og Udsigterne til en god Høst ere særdeles lovende.

Besvarelse af Banner.

(Fra „Millennial Star“.)

Paa Grundlag af et Brev, vi havde modtaget fra Præs. Rushton, besøgte vi en gammel Herre ved Navn Benjamin Barlow, som bor i West Ilsley, og som annamimed Evangeliet i Newbury for mere end 20 Aar siden. Strax efter, at **Eldsterne** var flyttede bort fra Newbury, bosatte han sig paa det førstnævnte Sted, hvor han har boet i de forløbne 11 Aar. En Tid holdt han „Mill. Star“, men saa bortkom Adressen til Liverpool; han kunde dersør ikke sætte sig i Forbindelse med Missionskontoret, og han traf aldrig sammen med nogen **Eldste** paa den Egn, hvor han boede. Saa gik det op for ham, at han maatte møde Verden alene, hvad hans Religion angik; næsten alle hans Slægtinge og fordums Venner havde vendt ham Ryggen, kun fordi han var blevnen Mormon.

Da vi kom, var han meget glad og fortalte om et Syn, han havde haft; det havde givet ham fornøjet Styrke og var tillige et Bevis paa, hvordan Gud besvarer de Troendes Bønner. Om dette Syn fortalte han følgende: „En Søndag Eftermiddag i Juli 1908 følte jeg mig meget nedtrykt og forladt; thi jeg havde ikke set en **Eldste** i næsten 10 Aar. Jeg gik da ind i Sideværelset og bad inderlig til Gud, at han vilde sende nogle **Eldster** til min Dør. Da jeg rejste mig fra Bønnen, vendte jeg tilbage til dette Bærelse og saa' nu, at min Bøn allerede var opfyldt. Foran mig stod nemlig to unge, godt udseende Mænd; de

lignede hinanden meget, kun var den Enne lidt højere end den Anden. O, hvor jeg syldtes med Fryd; thi ved den gode, himmelske Indflydelse, de bragte, kunde jeg med eet se, at de vare Engle, sendte fra Gud. Vi sad ned og samtalede en Tid, og de opmunstrede mig til at forblive trofast og ytrede mange trøstende Ord. Efter at jeg havde samtalet en Tid, forsvandt den Enne pludselig, og nogle Øjeblikke senere rejste den Anden sig; idet han gif over mod det modsatte Hjørne, forsvandt ogsaa han, ligesom om han var gaaet gjennem Væggen. Jeg saa paa mit Uhr, der netop da visste paa $4\frac{1}{2}$; de maatte altsaa have opholdt sig hos mig henimod en halv Time, thi da jeg gif ind i Sideværelset for at bede, saa jeg paa Uret, der manglede lidt i 4. Øjeblikkelig gif jeg udenfor for at se, om jeg kunde opdage dem; men jeg saa' kun en Dame, som bebor den anden Lejlighed. Hun sagde til mig: „De havde nok Besøgende i Eftermiddag?“ Jeg fortalte hende, hvad der var sket, og spurgte hende, om hun havde set dem, hvortil hun svarede Nej, men hun havde hørt dem tale. Hun vilde vide, hvilken Vej de gif, men jeg sagde hende, at det vidste jeg ikke selv. Jeg talte aldrig mere derom med hende; thi de Besøgende lode mig forstaa, at jeg kun skulde fortælle om dette Besøg til Saadanne, som havde annammet Evangeliet; at fortælle det til Andre vilde intet Godt bringe, men snarere forøge Forsøgellerne imod os. Nu ønsker jeg, at J. ville gjentage dette mit Vidnesbyrd baade til Eldsterne og til de Hellige, naar J. komme til London; thi jeg veed, at Evangeliet er Sandhed, og at disse Sendebud kom for at besvare mine Bønner.“

Da vi hød ham Haanden til Farvel, syldtes hans Øyne med Taaer; han udtrykte sin store Glæde over vort Komme og sagde: „Jeg er lykkelig nu, thi jeg har ønsket, haabet og bedet, at Herren vilde sende nogle Eldster til mig, for at jeg kunde meddelse dem mine Erfaringer, som maaske kunde være en Styrke og Opmuntring for Andre, saaledes som de have været det for mig!“

Hyrum Ricks jun. og Warren Shurtliff.

Bekyndningsfuld Statistik.

(Fra „Liahona“.)

Følgende Kommunikation fra Broder R. Michelsen, Salt Lake City, giver nogle statistiske Oplysninger af stor Værdi, da de vise Mormon-folkets moralske Stilling i Utah sammenlignet med ikke-Mormonernes sammested.

Hr. Redaktør!

For Mennesker med Forretning og Erfaring tror jeg, at paalidelig Statistik vedrørende Arbejde eller andre Ting har større Værdi end

hvilket som helst Argument, der kan fremføres; derfor foreslaar jeg, at De lejlighedsvis optager Saadant, der vedrører vor Kirke og vort Folk. Jeg har saaledes samlet en Del Fakta, der fortjene Ópmærksomhed. Óeldste David A. Smith, nu en af det præsiderende Bisopspaaad, men for mange Aar siden en Funktionær i Amtmandens Kontor i Salt Lake City, meddeler mig, at der i 1905 gjennemsnitlig ansøgtes om 87 Skilsmisser hver Maaned, af hvilke 30 bevilgedes; men af de paagjældende vare kun 2 Par blevne gifte i Templet — kun 2 Tilsælde det hele Aar! Vel sandt, dette repræsenterer ikke alle Mormon-Skilsmisser i Landet; men man tør sikkert paastaa, at mindst Halvdelen af alle Mormonægteskaber foretages i Templerne og ere virkelige Mormonægteskaber. Derfor blive de nævnte Tal saa meget mere værd at lægge Mørke til, fordi de vije Mormonfolkets store Respekt og dybe Agtelse for Óegteskabets Hellighed.

I 1907 blev der taget Mandtal over Straffangerne i Statsfængslet; det fremgik heraf, at der fandtes 215 Fanger. Af disse vare 10 Mormoner, og 5 vare af Mormonforældre. Dette bliver saa meget mere iøjnefaldende, som 75 % af Utahs Befolning er Mormoner.

Ifølge en Rapport fra Carroll D. Wright, de Forenede Staters Kommissionær, fandtes der 166,125 Mormoner i 1890, men i 1906 var Antallet steget til 396,354, altsaa en Forøgelse med 138 % i 16 Aar. Intet andet Kirkesamfund har ifølge nævnte Rapport tiltaget saa meget i den samme Tidsperiode, og vort Samfund staar nu som Nr. 8 i Størrelse blandt de øvrige i Landet. Ifølge det sidst optagne Mandtal staar Utah som Nr. 4 i Lærdom og Dannelse; kun 3 Stater, nemlig: Iowa, Kansas og Nebraska, ere foran. Det bør ogsaa erindres, at Utah har mange Minebyer og Smelteverker, der almindelig søger af et stort Antal af ulcerde og frenimede Personer, som ved deres Tilstedeværelse bringe Procenten ned. Af en nylig indgivet Rapport af Superintendent A. C. Nielsen angaaende Statens Skoler i Utah fremgaar det, at omrent $\frac{1}{3}$ af den hele Befolning søger Skolerne. Om nødvendigt kunne disse Tal konstateres, men for mig er dette et højttalende Vidnesbyrd om Utahfolkets Integritet og om dets høje Standpunkt baade i Moral og Dannelse."

Hvorledes passer dette for dem, som altid hyle og jamre i „Kristen Næstekærighed“ over Utahfolkets dybe, faldne Tilstand, og som væde deres surede Kinder med Krokodilletærer over det aandelige Mørke, der ruger over Mormonstaten, medens de lade Hatten gaa rundt til sympathetiske Meningsfæller for at sammenkrabe det „kjære Mammon“ og ved hjælp deraf udruste Emissærer til en Frelseexpedition blandt et Folk, der staar saa højt over dem og deres Udrustningsdepoter, som

Himmelen er over Jorden. Hvis Uvidenhed var det ledende Motiv, burde man synke og tilgive dem, men som Sagerne staa, veed baade de og vi, at Midlet er slet, men Hensigten værre. Red.

Frygtelige Jordskælv i Mexiko.

Om de for ca. 6 Uger siden i Mexiko, stedfundne store Jordskælver indløber der nu udførligere Meldinger, der give et samlet Billede af Katastrofens Omfang.

I selve Hovedstaden varede Jordskælserne med smaa Afbrydelser ved i henved 30 Timer, og først Søndag den 1. August om Aftenen ophørte Stødene. Øjenvidner berette om Hundreder af Døde og Masser af Saarede, medens den materielle Skade endnu ikke tilnærmelsesvis kan opgjøres. Den prægtige gamle Kathedral-Kirke i Byen Mexiko er en stor Ruinhob, hvor de ved Kirken ansatte Gejstlige nu søger efter de under Murene liggende Relikvier og Kostbarheder uden at cense den Fare, de enkelte tilbageværende Mure, der hvert Øjeblik træt med at styrte sammen, frembyder. Blandt Byens Befolkning hersker vild Panik; alle Huse ere forladte, og Beboerne kampere under aaben Himmel, dels i Haverne og paa Byens store offentlige Pladser, dels ude omkring i Omegnen. De stakkels Mennesker lide stærkt under den Kulde, som en pludselig indtrædende Regn har ført med sig, og for at forøge Ulykkens Omfang udbrød der uheldigvis om Lørdagen 3d i et af Byens Åvarterer. Brandvæsenet var fuldstændig ube af Stand til at hjælpe, da Jordskælserne om Fredagen havde ødelagt Vandledningerne.

Regjeringen har strax truffet omfattende Forholdsregler og organiseret Assendelsen af Tele og Nærindsmidler til alle de Egne, der blev ramte af Jordskælvet.

Katastrofen synes, efter hvad der nu meddeles, at have ramt flere af Provindserne langt haardere end Hovedstaden. Fra Tgnala og Chilpaningo mangler stadig alle nærmere Efterretninger, og det antages, at begge Byer ere fuldstændig ødelagte. I Havnebyen Acapulco ere samtlige langs Havnen liggende Huse styrte sammen, men det lykkes heldigvis Beboerne at redde sig i saa god Tid, at ingen Mennesker omkom. Om Aftenen kom der ny Rystelser, der bevirkede, at Kirkerne og saa godt som Resten af Byens Huse sank i Grus. Lige saa triste Efterretninger indløbe fra Byerne Pueblo, Vera Cruz, Dezata, Tlacotalpan og Hatchua. I Acapulco ødelagdes endog det kolossale gamle Fængsel, der hidtil har funnet modstaar selv de alvorligste Jordskælser. I Byen Chipanoingo styrte Guvernørens Palads sidst af alle Byens Bygninger sammen Lørdag Eftermiddag.

Det sydlige Mexico, hvor Jordstjælvet denne Gang har forvoldt den meste Skade, har allerede i Aarene 1877, 1880, 1887, 1902 og 1907 lidt meget under lignende Katastrofer.

Tankeprog.

Giv dig aldrig Udsende af at være mere klog og lærd end dine Omgivelser. Gjem din Lærdom ligesom dit Uhr — i en privat Lomme, og tag det ikke frem oftere, end Du har Brug for det.

Chesterfield.

Mennesket bandt aldrig den ene Ende af en Lænke om sin Broders Hæd, uden at Guds egen Haand bandt den anden om hans Hals, der gjorde saa.

La martine.

Missionærernes Rapport for August 1909.

Konferencepræsident	Konference	Yntal Missionærer	Eftifter omfatte	Bøger omfatte	Fremmede Hjem besøgte	Evangeliske Gamtaler	Møder afholdte	Døde	Ødinerede	Børn beflygtede
Isaac A. Jensen	Aalborg	21	12400	426	5185	897	53	8		
John C. Christoffersen	Aarhus	21	9836	207	5324	753	96	10	2	4
James J. Larsen	København	25	19056	552	15879	868	73	13		9
Enoch C. Christoffersen	Bergen	16	13871	353	6758	739	67	3	1	
John H. Berg	Kristiania	28	19863	532	8464	1133	138	4		
Søren Andersen	Trondhjem	16	4783	232	1633	279	53	4		
Totalsum for Missionen		127	79809	2302	43243	4669	480	42	3	13

Indhold:

Tiende	273	Missionsnyheder	283
Redaktionelt:		Besvarelse af Bønner	284
Henry O. Poulsen	280	Betydningsfuld Statistik	285
Anders W. Winberg	281	Frigtelige Jordstjælv i Mexico ..	287
Søndagskolerne Program....	282	Tankeprog	288
Efteraarskonferencerne	283	Missionærernes Rapport.....	288

Udgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade II, København N.

Trust hos F. E. Bording (B. Peteresen).